

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 74/2019

27.05.2020. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Фонд за развој Републике Србије, ..., чији је пуномоћник Александар Петковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Божин Нелу, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3012/2018 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3012/2018 од 20.09.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3012/2018 од 20.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 829/2017 од 20.11.2017. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу Основног суда у Панчеву Ив 306/2016 од 29.11.2016. године, којим је тужена обавезана да тужиоцу исплати износ од 2.431.330,02 динара, са законском затезном каматом од 10.11.2016. године до исплате као и трошкове извршног поступка у износу од 26.650,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 172.513,30 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3012/2018 од 20.09.2018. године, одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања

судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају, нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије. Ревизија се своди на оспоравање разлога због којих није прихваћен приговор застарелости. Она не садржи конкретизацију разлога због којих се посебна ревизија може изјавити. Врховни касациони суд је то имао у виду и нашао да у овој парници разлога нема да прихвати одлучивање о ревизији тужене.

Побијаном пресудом је правилно примењено материјално право код оцене неоснованости приговора застарелости у чињеничној ситуацији да је поступак покренут предлогом за извршење на основу веродостојне исправе – менице, да је бланко сопствена меница предата као средство обезбеђења по уговору о дугорочном кредиту закљученом између странака 15.11.2007.године, с овлашћењем тужиоца као повериоца да упише доспеће, што је и учинио, уписом износа и датума доспећа 02.11.2016.године и предлог за извршење поднео 04.11.2016.године. Од дана доспећа менице уписаног у меници до подношења предлога за извршење на основу менице, није протекао трогодишњи рок застарелости прописан у члану 78. став 1. Закона о меници. Ставу другостепеног суда да је тужилац имао право да попуни меницу у целом периоду у коме дуг тужене према тужиоцу није застарео према члану 371. Закона о облигационим односима, ревизијом се не супротстављају наводи о постојању другачијих ставова у правноснажним одлукама ревизијског суда или апелационих судова. Имајући у виду да је побијана одлука заснована на правним разлозима заступљеним у судској пракси и одговарајућој примени материјалног права на утврђено чињенично стање, као и да тужена у ревизији није указала на правноснажне судске одлуке са другачије израженим правним схватањем, у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана или новим тумачењем права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.11.2016. године, а вредност побијаног дела пресуде означена је износом од 2.431.330,02 динара, од чега главни дуг износи 1.492.420,18 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро=123,0360 динара) представља противвредност 12.129,95 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме је вредност предмета спора означена износом који не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра, то Врховни касациони суд налази да ревизија тужене није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић